

olli
piippo

felt
certainties

HELSINKI
CONTEMPORARY

Bulevardi 10

vain maalaus

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Pääsemme syviin vesiin, mureenan pesiin. Emme varmuuteen, emme

irti epäluuloista ja etsimisestä, jatkuvasta hakemisesta. Pääsemme meta-

fysiikkaan — olevan mystiikkaan ja moninaisuuteen.

Kysymme mikä ja mitä on olio itsessään? Kysymme ja olemme jostakin

löytäneet, kehittäneet tai huijanneet riittävästi rohkeutta, että emme

pelkää vastausta. Vastausta, jossa seurataan Aristoteleen (384–322 eaa.)

ajatusta olion itse itsensä, sen omakohtaisesta ja omaehtoisesta substans-

sin muodostumisesta; sitä teon kaaren ja jatkumon sisäisen logiikan

mukaisesti tapahtumaksi tulevaa sisältöä.

Se on substanssi, joka paikantuu ja avautuu teon dynamiikassa, sen

voimassa, lupauksessa ja kyvyssä tehdä ja toteuttaa mikä sille on mahdol-

lista. Ja itse itsessään se on aktuaalisuus potentiaalisuutena — hapuilevan

odottavana tilana, kuin aavistuksena, avautumisena, joka kokeilujen ja

epäonnistumisten kautta kaatuu eteenpäin.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

• • •

Mutta mitä on maalaus itse itsessään — vailla illuusiota, vailla muuta viitetaustaa kuin sen omat eleet ja jäljet?

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Maalaus on vain se, jota ei voi tehdä.

Näin maalaus kääntyy kohti — olemassaoloa. Se on kaikki ja ei mikään, joka kohdistuu ja tulee yhteen tai häviää ja pakenee siinä tilassa ja tilanteessa, jossa joko osaamme, viitsimme ja jaksamme syventyä, kuunnella ja antaa maalauksen maalauksena tulla ja tapahtua.

Tihentymisenä, tiivistymisenä ja valaistumisena.

Hetkessä, hetkellisesti.

Kyse on tämyydestä, olion itse itsensä singulaarista. Siitä mistä me puhumme ja olemme puhuneet ainakin siitä saakka kun tämäkin metafysiikko sitä lähestyi ja siihen energiansa kohdisti — puhumme kaverista nimeltään Duns Scotus (1266–1308), skotlantilaisesta fransiskaanista, jolla onkin meille yhtäkkiä hyvin paljon ja merkittävää kerrottavaa, sanottavaa. Siitä miten olemme yksin yhdessä, intuitiivisesti ja inhimillisesti. Ja siitä miten yleinen toteutuu yksittäisessä, osana ja osallisena, vaikuttaen myös yksilöön itse itsenä, siihen ja siinä mikä ei ole kopioitavissa, tuotteistavissa.

• • •

Jatkamme matkaa metafysiikasta modernin eksistentiaaliin ja puhumme vain maalauksesta, joka on aina onnistuessaan yksi ja moni, singulaari ja osa pitkää kaarta, puhumme teon suunnasta, suhteista ja myös suhteettomuuksia. Albert Camus'n (1913–1960) seurassa puhumme taiteen tekemisestä, luovasta toiminnasta, puhumme vapaudesta, kapinallisuudesta, sinnikkydestä, itsepäisyydestä ja monipuolisuudesta.

Puhumme mistä puhumme, puhumme lujaa, puhumme hiljaa, erikseen ja toinen toistemme päälle, ja palaamme aina siihen mitä ilman, mitä vailla ei olisi mitään. On teos, vain maalaus — ja jatkuva haku päällä, suhde siihen. Ei ylitse, ei alitse, vaan kohti käyden, yhteen tullen ja aina takaisin uutta jengaa hakien.

Vain maalaus. Yhä ja alati Camus'n kanssa kulkien, se on mahdollisuuksien mahdottomuus, tyhjien eleiden täyttymys ja kyky, halu, tarve ja pakko antaa, tuottaa sille toivolle toivottomuudessa, sille absurdille maailmassa-ololle valo ja värit, muoto ja sisältö. Se ei ole enemmän, ei vähemmän, se on mitä on. Se on maalaus.

Todellinen taideteos on aina inhimillinen mitoiltaan. Se on olennaisesti sitä, mikä sanoo »vähemmän».

Mika Hannula

Viitteet:

Albert Camus, *Esseitä*, Otava 1963

Riku Juti, *Lyhyt metafysiikan historia*, Gaudeamus 2019

painting as it is

Painting — that's all there is. Just it itself, it exists as a one in a many, within the whole of the exhibition. And at the same time, the whole of it is present in each and every work — in the reciprocal exchange between one and the other.

It is a painting towards which we turn to, we move on and with it, and we tarry on and stay with. It's a back and forth setting, a move in and through the work. Walking along, thinking with, searching for the joint sense of togetherness, finding it, and yes, sometimes losing it.

The gestures of painting that are what they are, they exist only within the on-going process of the very practice, its daily trials and errors. These gestures emerge as chances, variations of the changing same at which the direction is known, it's given but what takes place, what happens within each move and moment is open, risky, both full of hope and despair.

If and when, there is a singular painting, and nothing else, consequently what we have is just its own language, it's altering and repeating gestures. These interlinked acts that show and give all or nothing. It promises us marvellous and magnificent set of acts, but, on the other hand, you cannot hide behind them. All there is what there is — something that is about to become, happen.

All we have is the presence of a painting consisting of colours, composition and the moves of the body. It is never about what is done, but how it is conducted, how each part is brought together and what kind of a dance on an edge of abyss of possible failure is to be actualized and articulated.

Sure, it is a sort of a tango in which the question about who has the initiative and who will follow is not only a riddle. It is amazingly beautiful and pleasant riddle.

• • •

But what is painting as itself, in itself — without illusion of representation, without any other point of reference than its own gestures and traces?

We reach the deep-end, danger zone. We do not strive for certainty; we do not deny doubt and the constant need to keep on searching. We reach the shores of metaphysics — addressing and facing the mysticism and plurality of our being-in-the-world.

We ask, and we wonder what and how is a being in itself? We ask and we ask again, and somehow, we have managed to create or lure enough courage so that we are not afraid of confronting with the answer. An answer that leads us to the path provided by Aristotle (384–322 eaa.), a thought about how the essence of the thing itself, by itself, is made and shaped; something that produces its specific substance in accordance to the internal logic of its situated and committed practice.

We are talking about substance that accentuates and becomes itself within the dynamics of the act, the power and the promise that it embodies the ability to do what is possible for itself. And that in itself, following Aristotle, is actuality as a potentiality — a porous and feeble existence that is yet still just a hunch, an opening towards its potentialities that is realized through experiments and try-outs, insecure of acts that nevertheless come and intensify together.

Oh yes, hell yes. A kind of a stumbling act, steering into an accident waiting to happen, but coming together so very brilliantly, even elegantly. It is not about how to master a process, it is not how to control it or captivate it. It is about participating, taking part in a continuous set of specific acts that are what they are in themselves, but which all have their fruitful and demanding roots and routes, joining into the combination of its actualizations and interpretations in-between all the relationships to its past-as-now, presence-as-now and future-as-now.

• • •

Painting as itself, when it is only that what it is as a painting.

It is here and now. We see it, it waves back to us, touches us, invites us to come closer, be with the series of works by Olli Piippo, a series called *Felt Certainties*. The emphasis is not on either or of the words, but emphatically stressing what they mean, what they connote to in combination, in interaction. All we have, all there is that sensation, the wide awake range if it's nuances and scales (*Felt*), and the inner security, sureness that is achieved through repetition and stamina (*Certainties*). A sensation that comes condensed as the trio of these well-known s's.

Sensuality, sensibility and sensitivity.

Two works, two rather large paintings that are on the move, moving along with one another. Breathing in and out, in and out, shaping and making a sense of reality, the specific reality of a painting. A work called *Arm with Two Lines*, which is actualized in the gestures that turn towards itself — a beautiful, joyful presence that is achieved with just a couple of strokes and interventions. Next to it there is a work called *White Skull, Maroon Background*, and here, in comparison, the direction of moment is not into itself, but it expands, kind of explodes, realising a breath-taking power of its pulsating deep-seated, deep felt light.

This is where and when the painting turns towards its beingness — to the full effect, anchoring it with our beingness. It's the all or nothing set-up that turns towards and becomes a form of togetherness or it evaporates and disappears in that site and situation within which we either are or are not willing and able to focus, to listen and let the painting to become as a painting.

As exact, as precise and as enlightened as possible — in its own moment, its unique momentum.

What we are talking about is thisness, the singularity of the being itself. A something that we have been on and on about at least since this particular metaphysician addressed and engaged with it. We are now facing Duns Scotus (1266–1308), a Franciscan Scot, who all of a sudden has a great deal to say, to tell us about how we are alone but together, intuitively and imaginatively. And how that what is common exists in each singular being, in an existence consisting of thing that is a part and a participant in the whole, the combination having an effect on the potentiality of the being itself, to that very essence of a thing that is not possible to copy or to commodify.

• • •

We continue our journey from ancient metaphysics to modern existentialism and we keep on talking about painting what it is in itself; a painting that when successful, it is always one and many. It is singular, for sure, and it is part of a long reaching trajectory, for real. In the company of Albert Camus (1913–1960) we talk about the processes of making of art, creative tasks, we talk about freedom, resistance, stamina, stubbornness and plurality.

We talk and talk, and keep on talking, talking loudly, talking smoothly, talking over and by each others, but how ever much and long we keep doing it, we always return to the sender, the existence without which there would not be anything. We return to the work of art, something that is only a painting, nothing more, nothing less but the constantly evolving give and take relation to and with it. Not gazing high or low,

but meeting it face-to-face, always seeking nearness and distance, and yearning for yet another take and turn, view and vision.

A painting, that's all there is. Potentialities embedded in its impossibilities, fulfilment of seemingly empty gestures and the ability, the desire, the need and the necessity to provide content to that hope within a site of hopelessness, to give that absurdity of being-in-the-world its specific light and colours, its form and content. It is not exaggerating presence, nor is it its diminishing variant. It is what it is. It is painting as it is.

A proper work of art is always composed in a human size. It is essentially that which says <less.>

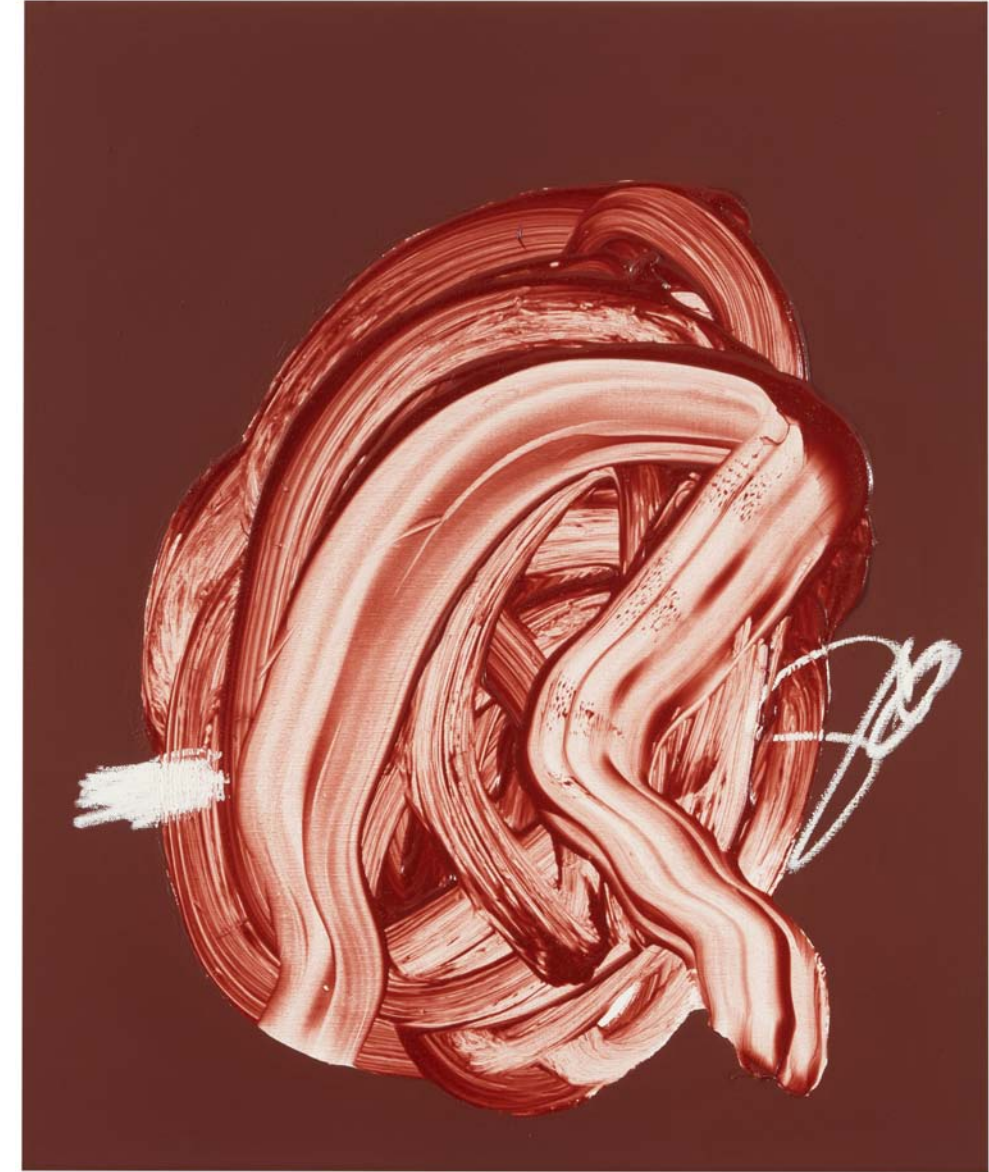
Mika Hannula

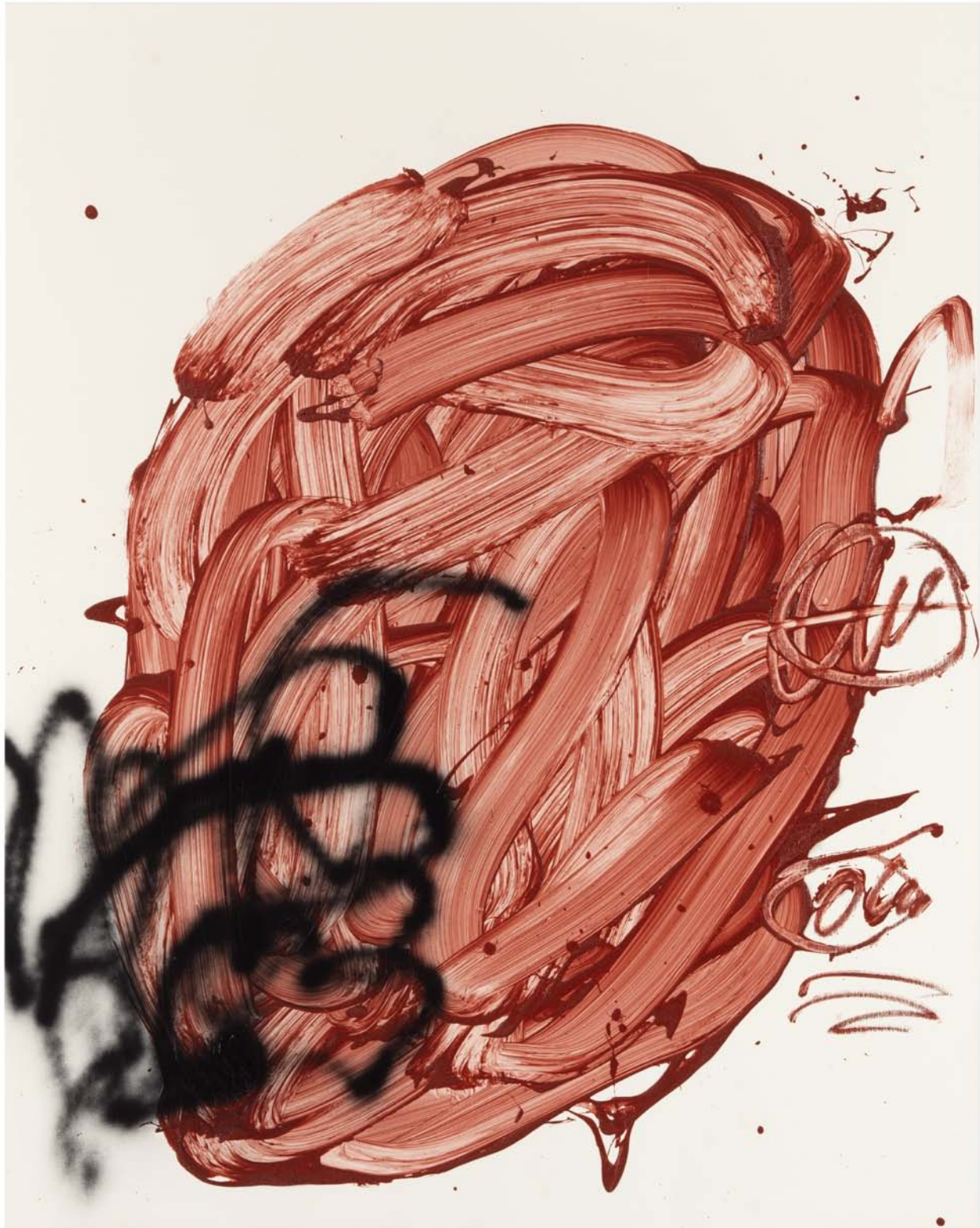
References:

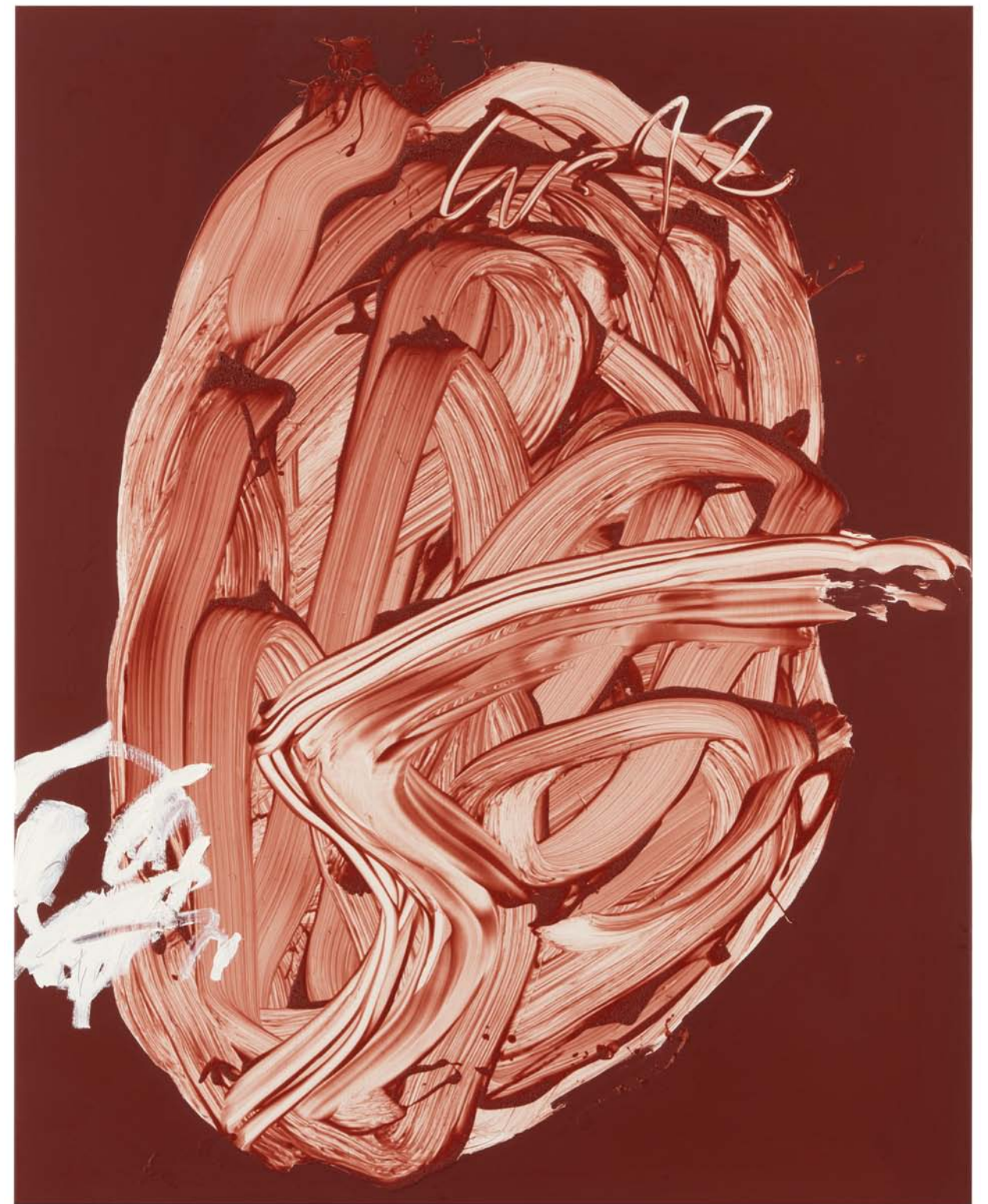
Albert Camus, *Essays*, Otava 1963

Riku Juti, *Short History of Metaphysics*, Gaudeamus 2019

1
Arm with Two Lines
200 x 140 cm
Acrylic, alkyd and oil on canvas
2020

2
Sanguine (R)
60 x 50 cm
Acrylic, oil and oil pastel on canvas
2020

3
Kotti D'Azur
150 x 120 cm
Mixed media on canvas
2020

4
Black Spray on Red Paint
150 x 120 cm
Spray paint, Acrylic, Oil and Oil pastel on canvas
2020

5
White Skull, Maroon Background
150 x 120 cm
Acrylic and Oil on canvas
2020

6
Weight
150 x 120 cm
Mixed media on canvas
2020

7
Notes of P.T.
150 x 120 cm
Mixed media on canvas
2020

8
Reds Crossing
60 x 50 cm
Acrylic, Oil and Oil pastel on canvas
2020

9
Number E
200 x 140 cm
Acrylic, oil, alkyd and oil pastel on canvas
2020

10
White on Maroon with Letters
200 x 140 cm
Mixed media on canvas
2020

11
Transparent Red
150 x 130 cm
Acrylic, oil and alkyd on canvas
2020

12
Asymmetrical Composition with Red
200 x 140 cm
Acrylic, alkyd and oil on canvas
2020

13
White on Maroon (OK)
200 x 140 cm
Mixed media on canvas
2020

Olli Piippo
Felt Certainties
Helsinki Contemporary
4.6.—5.7.2020

Text Mika Hannula
Layout Pekka Toivonen
Photography Jussi Tiainen
Published by Kasino Creative Publishing
Printed in Tallinna Raamatutrükikoda, Estonia

Edition of 300

